

Дойде Коледната ваканция. Учителъ Милко отиде въ София. И тамъ той не забрави своя Панчо.

Първиятъ учебенъ день следъ ваканцията учителътъ започна да пита ученицитѣ какъ сж посрещнали и прекарвали Коледа. Децата се надпреварваха да разказватъ. Пенчо пакъ мълчи. Тогава учителътъ започна да имъ разправя какво пъкъ той видѣлъ въ София. Какви хубави детски играчки има тамъ. И, както имъ разказваше, извади изъ шкафа една малка лъскава свирка, като войнишка тржба, наду я и засвири съ нея. Ученицитѣ викаха и заплъскаха ржце отъ радостъ. . .

Плъскаше ржце и Пенчо. . .

— Знаете ли кому съмъ донесълъ тоя подаръкъ? — запита учителътъ.

Ученицитѣ мълчаха и го зяпаха смаяни.

— На Пенчо донесохъ тая свирка, — рече той. — Ако я иска ще му я дамъ! . . .

Пенчо се забрави, скочи изъ чина навънъ и припна да вземе свирката.

Учителътъ му я подаде и рече:

— Ще ти я дамъ! . . . Твоя ще бжде, но ако ми кажешъ името си!

Пенчо дърпаше свирката, учителътъ я държеше здраво и му думаше:

— Ще ти я дамъ! . . . Твоя ще бжде, само си кажи името! . . . Да видя знаешъ ли си името. . .

— Кажи, бе Пенчо! . . . Кажи! — викаха въ единъ гласъ всички ученици.

Пенчо погледна учителя си, очитѣ му се налѣха съ сълзи, трепна и извика :

— Пе-пен-чо! . . .

Следъ това грабна свирката и седна на чина, цѣлиятъ облѣнъ въ потъ. . .

Отъ тоя день насетне, Пенчо проговори и въ училището, и стана пръвъ ученикъ въ отдѣлението. . . А като порастна учи дори въ странство и сега е единъ отъ първитѣ оратори въ България.

Случката съ малкия Пенчо се разнесе въ селото и и нѣколко дни наредъ само за това се говорѣше. И селянитѣ обикнаха още повече учителя си.

(Продължава въ седма книжка)

Александъръ Спасовъ